11/02/2024

Σερρών Θεολόγος: «Δυστυχώς, επλεόνασε στον ανευχαρίστητο και στενόκαρδο κόσμο μας η ανθρώπινη αχαριστία!»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σερρών και Νιγρίτης

Στον ιερό Ναό Αγ. Δημητρίου Τερπνής, ιερούργησε, σήμερα, Κυριακή 11 Φεβρουαρίου 2024, ο Μητροπολίτης Σερρών και Νιγρίτης κ. Θεολόγος, ημέρα κατά την οποία, η αγία μητέρα ορθόδοξος Εκκλησία, τιμά λειτουργικώς την ιερά μνήμη του Αγίου ενδόξου ιερομάρτυρος Βλασίου, Επισκόπου Σεβαστείας.

Στον εμπνευσμένο, από την σημερινή Ευαγγελική περικοπή «των ταλάντων», λόγο του, ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης της Σερραϊκής Εκκλησίας κ. Θεολόγος, προσέφερε χριστοκεντρικές σκέψεις, ωφέλιμες και επιστηρικτικές για τον πνευματικό αγώνα των πιστών, αναφερόμενος στα τρία διαφορετικά πρόσωπα των δούλων, που παρουσιάζονται στο Ευαγγελικό ανάγνωσμα της ημέρας, τα οποία ενσαρκώνουν τις δύο πνευματικές καταστάσεις της πιστότητος, της ευχαριστίας και της φιλοπόνου εργασίας, από την μία πλευρά και της πονηράς ραθυμίας,

αχαριστίας και πνευματικής τελματώσεως από την άλλη.

«Η σημερινή παραβολή ‘’των ταλάντων’’, είπε ο Σεβασμιώτατος, προβάλει ενώπιόν μας, ως μία ευκαιρία πνευματικού αναστοχασμού και αγώνος κατά της αγνωμοσύνης και της πονηρίας, που ως μία βαθειά υπαρξιακή τραγωδία μας χωρίζουν από τον Θεό.

Σήμερον, ο σωστικός Κυριακός λόγος θέτει ενώπιόν μας δύο παραδείγματα, το ένα προς μίμηση και το άλλο προς αποφυγή, των καλών και αγαθών υπηρετών του Κυρίου μας και του πονηρού και αχαρίστου δούλου, ο οποίος έμεινε τραγικά άπρακτος και ασυγκίνητος μπροστά στην θεία δωρεά του Κυρίου του.

Στα πρόσωπα των δούλων, οι οποίοι έλαβαν από τον Κύριό μας την δωρεά των ταλάντων, συμφώνως προς το μέτρο των δυνατοτήτων τους, ψηλαφούμε δυο ανθρώπινες συμπεριφορές. Από την μία πλευρά ο φιλότιμος και εργατικός άνθρωπος, που ευχαριστιακά και με ευγνώμονα διάθεση δέχεται τα δώρα του Θεού, τα οποία πολλαπλασιάζει με τον προσωπικό του κόπο και τα αντιπροσφέρει στον Θεό και την εικόνα Του. Στην άλλη πλευρά βρίσκεται ο μονίμως ανευχαρίστητος, αγνώμων, κουτοπόνηρος και οκνηρός άνθρωπος, που ακυρώνει τα θεία τάλαντα με την ζωή του και αδικεί τον εαυτό του, πρωτίστως, και την κοινωνία ευρύτερον.

Η μνημόνευση των δύο αυτών προτύπων έχει μία ιδιάζουσα σημειολογία και για τον ιδικόν μας πνευματικόν αγώνα, προσφέρεται ως μία πνευματική ευκαιρία πρώτου μεγέθους πνευματικής αφυπνίσεως, αναβαπτισμού και αποφάσεων.

Όλοι μας είμεθα αποδέκτες των θείων δωρεών και ταλάντων, τα οποία ο ίδιος ο Κύριος φιλοστόργως και φιλανθρώπως μοιράζει στον καθένα μας, σύμφωνα με την δυνατότητα που έχουμε. Αυτά τα τάλαντα – χαρίσματα δεν δικαιούμεθα να τα κρύπτουμε στη γη του εγωϊσμού, της αυτάρκειας, της ιδιοτέλειας και του συμφέροντος, αλλά καλούμεθα διαρκώς να τα πολλαπλασιάζουμε για χάριν της ιδικής μας σωτηρίας, αλλά και των αδελφών μας.

Αναφερόμενος ο Κύριός μας στον οκνηρό δούλο της εποχής του, επεκτείνει τον λόγο Του και στους απράγμονες, αχαρίστους, πονηρούς και πνευματικώς αδιάφορους της κάθε εποχής. Σ’ αυτούς, οι οποίοι εγκλωβισμένοι μέσα στην εγωμανή πολυπλοκότητα των ιδικών τους μέτρων και σκοπιμοτήτων, θεωρούν τους εαυτούς τους το κέντρο του κόσμου, εξυπηρετούν τις ιδικές τους ιδιοτέλειες και επιθυμίες, μεταβάλουν την ζωή τους σ’ ένα αλληλοαναιρούμενο σύνολο ανούσιων αμφιβολιών, μικροψύχου διαθέσεως και απαιτήσεων. Η πνευματική οκνηρία και στενόκαρδη διάθεση λειτουργούν ως κλέπτες της ψυχής μας,

λεηλατούν τους κόπους και την ικμάδα του πνευματικού μας αγώνος, στεγνώνουν την ψυχή ολίγον κατ’ ολίγον και οδηγούν τον άνθρωπο στην πνευματική αδιαφορία, την πώρωση και την αναισθησία. Η αχαριστία, ως συνέπεια του εγωκεντρικού φρονήματος και της οκνηρίας περί τα πνευματικά ”φορτώνει” με αμφιβολίες, άγχος, ανασφάλειες, φοβίες και πνευματικά βαρίδια την ανθρώπινη ψυχή, η οποία τελικά καταλήγει να ζει έναν βίον αβίωτον.

Ο αγαθός και πιστός άνθρωπος του Θεού, από την άλλη πλευρά, είναι αγωνιστής, εργατικός, φιλότιμος, αληθινός, ευγνώμων, με ελπίδα και εμπιστοσύνη στο έλεος του Θεού. Ο Κύριός μας ήλθε στον κόσμο για να ελευθερώσει, να αναπαύσει, να συγχωρήσει και να σώσει τους ”κοπιώντας και πεφορτισμένους”, από την αμαρτία ανθρώπους, να προσφέρει ζωή και περίσσεια ζωής.
Στην πνευματική πορεία μας, λοιπόν αδελφοί, ας αποφύγουμε τον “σκόπελο” της αχαριστίας και της πονηρίας, που εγκυμονεί σοβαρούς κινδύνους πνευματικών ναυαγίων. Ας παραμείνουμε φίλεργοι και ευγνώμονες στις ευεργεσίες του Κυρίου μας. Ας είναι τα στοιχεία αυτά, που θα πιστοποιούν και θα φανερώνουν, ως αύρα λεπτή και δροσιστική, την ποιότητα της πίστεως και του ήθους μας, σ’ έναν κόσμο ανευχαρίστητο και στενόκαρδο, όπου πλεόνασε και η ανθρώπινη αχαριστία και η απιστία».

“Η Θεία Κοινωνία αποτελεί βραβείο ενθαρρύνσεως για τους αγωνιζομένους χριστιανούς”

Ο Σεβασμιώτατος, τέλος, δεν παρέλειψε να επαινέσει την πολυπληθή παρουσία των ευλαβών ενοριτών, οι οποίοι από νωρίς το πρωΐ, προσήλθαν στον οίκο του Θεού, για να εκκλησιασθούν και να μεταλάβουν από το Ποτήριον της Ζωής, σημειώνοντας μεταξύ άλλων ότι, η Θεία Κοινωνία αποτελεί βραβείο ενθαρρύνσεως για τους αγωνιζομένους χριστιανούς και φάρμακο αθανασίας του «μή ἀποθανεῖν».

Προ του «Δι’ εὐχῶν» της θ. Λειτουργίας, ο Σεβασμιώτατος απένειμε **το οφφίκιο του Σταυροφόρου Οικονόμου** στον πολύ φιλότιμο και εργατικό εφημέριο της ενορίας Αγ. Δημητρίου Τερπνής, π. Δημήτριο Μεργιανιώτη, σε επιβράβευση των κόπων του, αλλά και παρότρυνση για ακόμη μεγαλύτερη πνευματική εργασία, προς δόξαν Θεού και χαρά της Εκκλησίας μας.